

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

ஊர் வரலாறு, நாட்டு வரலாற்றாக்கத்தில் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியின் ஆய்வு முறையியல்
Research Methodology of Mayilai Seeni. Venkatasamy in Town History and National Historiography

முனைவர் மு. முனீஸ் மூர்த்தி

தமிழ் - உதவிப்பேராசிரியர், பிஷ்ப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 017, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Dr. M.Munees Moorthy

Assistant Professor in Tamil, Bishop Heber College, Tiruchirappalli - 620 017, TamilNadu, India.

Mobile no: 96778 21364 E. mail: moovendhan1887@gmail.com, muneesmoorthy.tm@bhc.edu.in

Abstract

Mylapore Srinivasan Venkatasamy. Basically, he is an educationist; a school teacher. He did not learn the research ethics properly by joining a higher educational institution; he did not accept a scholar as a guru and acquire the scholarship of the guru-disciple education system. However, his writings contain a proper research methodology; especially, they show a clear path for those who are at the starting point of historical education and take them forward; they make the historical researcher who learns the research methodology properly look back. Born in Mylapore, he is identified with his place name. In short, he is also identified in the research world as Mayilaiyar. Mayilaiyar's research path in TamilNadu history is new; he cultivates and refines the old path. In particular, his many discussion notes related to town history and national history are still the primary sources of evidence today. The main purpose of this research paper is to present this.

Key words :

Seeni. Venkatasamy, History, Archaeology, Kongunadu, Punnadu, Erumaiyuran.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மயிலாப்பூர் சீனிவாசன் வேங்கடசாமி. அடிப்படையில் இவர் ஒரு கல்வியாளர்; பள்ளி ஆசிரியர். அதேவேளை, உயர்கல்வி நிறுவனத்தில் சேர்ந்து முறையாக ஆராய்ச்சி நெறிமுறைகளை இவர் கற்றவரல்லர்; புலமையாளரைக் குருவாக ஏற்றுக் குரு-சீடர் கல்வி முறையிலான புலமைதனைப் பெற்றவருமல்லர். ஆனாலும் இவருடைய எழுத்துக்கள் முறையான ஆய்வு முறையியலைக் கொண்டிலங்குகின்றன; குறிப்பாக, வரலாற்றுக் கல்வியின் ஆரம்பப்புள்ளியில் நிற்பவர்க்குத் தெளிவான தடத்தினைக்காட்டி முன்னோக்கி அழைத்துச் செல்கின்றன; முறையாக ஆய்வு முறையியலைக் கற்று முன்செல்லும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளரைத் திரும்பிப் பார்க்க வைக்கின்றன. மயிலாப்பூரில் பிறந்த இவர் தனது ஊர்ப் பெயருடன் இணைத்தே அடையாளப்படுத்தப் பெறுகின்றார். சுருக்கமாக, மயிலையார் என்றும் ஆய்வுலகில் அடையாளம் பெற்று விளங்குகின்றார். தமிழக வரலாற்றில் மயிலையாரின் ஆராய்ச்சித் தடம் புதியது; பழைய தடத்தினைப் பண்படுத்துவது, அகன்மைப் படுத்துவது. குறிப்பாக, ஊர் வரலாறு, நாட்டு வரலாறு தொடர்பான இவர்தம் விவாதக் குறிப்புகள் பலவும் இன்றும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாகவே திகழ்கின்றன. இது தொடர்பான எடுத்துரைப்பினை முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டது இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை.

குறிச்சொற்கள் :

சீனி.வேங்கடசாமி, வரலாறு, தொல்லியல், கொங்குநாடு, புன்னாடு, எருமையூரன்.

வரலாற்றாய்வுக்கு மயிலையார் கையிலெடுக்கும் கருவிகள்

குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு அக்காலக்கட்டத்தில் தோற்றம்பெற்ற இலக்கியத் தரவுகளை மட்டுமே மூலங்களாகக் கொள்வது என்பது முழுமைபெறாச் செயல்பாடாகவே அமையும். இலக்கியத் தரவுகளைக்கொண்டு வரலாறு எழுதும் நிலையில் அறிவு நிலை பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு, உணர்வுநிலை முன்னிலை பெறும்.

வரலாறு, உணர்வுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்படாமல் உண்மைகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட வேண்டும். ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றுப் பன்முகத்தை நமக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவனவாக உள்ளவை இலக்கியம், கல்வெட்டு, நாணயம், தொல்லியல், வெளிநாட்டவர் குறிப்புகள் ஆகிய முதன்மைச் சான்றுகளே ஆகும். (கா.ராஜன், 2024:1)

எனினும், வரலாற்றுத் தேடலில் ஈடுபடும் ஆய்வாளர்க்கு, நம்பத்தக்க சான்றுகள் பட்டியலில் முன் நிற்பவை தொல்லியல் சான்றுகளே! அவ்வகையில், மயிலையாரும் தொல்லியல் அகழாய்வுச் சான்றுகளையே முதன்மைப் படுத்துகின்றார். கூடுதலாகச் சில தரவு மூலங்களையும் வரிசைப் படுத்துகின்றார் அவர். அவை,

ஒரு நாட்டின் வரலாறு எழுதுவதற்கு நல்ல சான்றுகளாக இருப்பவை ஆர்க்கியாலஜி (பழம் பொருள் அகழ்வாராய்ச்சி), எபி கிராபி (சாசன எழுத்துக்கள்), நூமிஸ் மாட்டிக்ஸ் (பழங் காசுகள்), இலக்கியச் சான்றுகள் முதலானவை. (மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, 2021:iv)

இங்கு இவர் குறிப்பிடும் வரலாற்றுச் சான்றுகளின் வரிசைமுறை மிகு கவனத்திற்குரிய ஒன்றாகும். ஆம்! வரலாற்று அவையில் இலக்கியச் சான்றுகளுக்கு இறுதியிருக்கை அளித்து, தொல்லியல் சான்றுகளை முன்னிருக்கையில் அமரச் செய்துள்ளார் மயிலையார். இலக்கியச் சான்றுகளில் புனைவும் கற்பனையும் சார்பும் ஒன்றுகலந்த வரலாற்றே திகழும் என்பது மயிலையார் அறிந்ததே! அதேவேளை, அயலவர் தம் பயணக் குறிப்புகளையும் வரலாற்றுச் சான்றாதாரமாகக் கொள்ள அவர் தவறவேயில்லை.

பொதுக் கருத்தாக்கத்தை உடைத்துப் புத்தொளி பாய்ச்சும் மயிலையார்

தமிழில் 'இலக்கிய வரலாறு' எனும் பெயரில் எண்ணிறந்த நூல்கள் உருப்பெற்றுள்ளன; உருப்பெற்று வருகின்றன. மொழி சார்ந்து, இலக்கியம் சார்ந்து

அவற்றின் வழிச் சில பொதுக் கருத்துக்கள் காலந்தோறும் பரப்பப்பெற்று வருகின்றன. அவற்றுள் இந்த எழுத்துரையினூடே விவாதிப்பதற்காக எடுத்துக்கொண்ட குறிப்புகள் மூன்று. அவை:

- பதிற்றுப்பத்து சேர அரசர்களைப் பற்றியது எனும் பொதுக்கருத்து
- கண்ணகி உயிர் நீத்த இடம் சேரநாடு எனும் பொதுக்கருத்து
- மான வுணர்வுக்காகக் கணைக் காலிரும்பொறை உயிர் நீத்தமை எனும் பொதுக்கருத்து

இவ்வாறான பொதுக் கருத்துகளை விவாதத்திற்கு ஆட்படுத்தி, அவற்றின் உண்மை நிலையை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றார் மயிலையார்.

முதலாவதாக, சங்கத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்தானது சேர அரசர்களை மட்டும் மையப்படுத்தி, சேர நாட்டை மட்டும் மையப்படுத்தி எழுதப்பெற்ற இலக்கியம் எனும் பொதுக் கருத்து நிலவுவது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றே! அதே போல், புறநானூற்றில் சேர சோழ பாண்டியர், குறுநில மன்னர், வள்ளல்கள் பாடப் பெற்றுள்ளனர் என்றே இலக்கிய வரலாறு இயம்பும். எனினும், இது பொதுவான புரிதல் எனக் கருதுகிறார் மயிலையார். இவ்விடத்தில் புதிய வெளிச்சம் பாய்ச்சுகின்றார் அவர். அவர் தம் குறிப்பு வருமாறு:

இப்போது பெரும்பான்மையோர் கருதிச் கொண்டிருக்கிறபடி, பதிற்றுப்பத்து சேரநாட்டு வரலாற்றை மட்டும் கூறவில்லை. கொங்கு நாட்டு வரலாற்றையுங் கூறுகின்றது. முதல் ஆறு பத்துகள் சேரநாட்டுச் சேர அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. அடுத்த நான்கு பத்துகள், கொங்கு நாட்டையாண்ட கொங்குச் சேரஅரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இந்த உண்மையை இதுவரையில் சரித்திரக்காரர்கள் உணரவில்லை.

பதிற்றுப்பத்து அரசர்களை மூத்தவழியரசர் என்றும் இளையவழியரசர் என்றும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். மூத்த வழியரசர்கள் சேர நாட்டை அரசாண்டார்கள். இளைய வழியரசர்கள் கொங்கு நாட்டை அரசாண்டார்கள். கொங்கு நாட்டை அரசாண்ட இளையவழி அரசர்களுக்குக் கொங்குச் சேரர் என்று பெயர் கூறலாம். சங்க இலக்கியங்களில் அவர்கள் பொறையர் என்று கூறப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், மூத்தவழிப் பரம்பரையாருக்கும் இளையவழிப் பரம்பரையாருக்கும் கொங்கு நாட்டுச் சரித்திரத்தில் பெரும் பங்கு உண்டு.

முத்த வழியைச் சேர்ந்த சேர அரசர் கொங்குநாட்டைச் சிறிதுசிறிதாகக் கைப்பற்றிச் சேர சாம்ராச்சியத்தோடு (சேரப் பேரரசோடு) இணைத்துக்கொள்ள பல காலம் முயன்றனர். கொங்கு நாடு, சேர இராச்சியத்துக்கு அடங்கிய பிறகு சேர அரசர்களின் இளைய பரம்பரையார் கொங்கு நாட்டில் வந்து தங்கி கருவரைத் தலைநகரமாக அமைத்துக் கொண்டு கொங்குச் சேரர் என்னும் பெயர் பெற்றுக் கொங்கு நாட்டையரசாண்டார்கள். இந்த வரலாற்றை அறிவதற்கு பெருந்துணையாக இருப்பது பதிற்றுப்பத்து. முக்கியமாக 7,8,9ஆம் பத்துகள் கொங்குநாட்டுப் பழைய வரலாற்றை அறிவதற்கு உதவியாக உள்ளன.

... புறநானூற்றுச் செய்யுள்களில் சேர அரசரைப் பற்றிய செய்யுள்களும் உள்ளன. கொங்குச் சேரர்களைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்பட்ட வரலாறுகள் சில புறநானூற்றுச் செய்யுள்களிலும் கூறப்படுகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்படாத கொங்கு நாட்டு அரசர் செய்திகளும் புறநானூற்றில் கூறப்படுகின்றன. மேலும் கொங்கு நாட்டை அக்காலத்தில் அரசாண்ட சிற்றரசர்கள் (பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்படாதவர்) சிலர் புறநானூற்றில் கூறப்படுகின்றனர். ஆகவே. புறநானூறு கொங்கு நாட்டுச் சரித்திரத்தை அறிவதற்கு இன்னொரு முக்கியக் கருவி நூலாக இருக்கிறது.(2021:vi-vii)

இரண்டாவதாக, சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்வில் கண்ணகி உயிர்நீத்த இடம் சேரநாடு எனும் பொதுக் கருத்துக் காலந்தோறும் வழங்கி வருகின்றது. மதுரையிலிருந்து புறப்பட்ட கண்ணகி செய்வதறியாது இரவு பகலாக 14 நாட்கள் நடந்து அலைந்து,

"நெடுவேள் குன்றம் அடிவைத் தேறிப்
பூத்தவேங்கைப் பொங்கர்க்கீழ்"

(கட்டுரை காதை 190-91)

இருந்த போது அவரது உயிர் பிரிந்ததாகச் சுட்டுகின்றது சிலப்பதிகாரம். இந்த நெடுவேள் குன்றத்தைத் திருச்செங்கோடு மலை என்று அடையாளப்படுத்தியுள்ளார் சிலப்பதிகார உரைகாரருள் ஒருவராகிய அரும்பதவுரையாசிரியர். அதே வேளை, இக்கருத்தினை மறுத்து, இப்பாடலடியில் இடம் பெற்றுள்ள நெடுவேள் குன்றத்தைச் சேர நாட்டில் உள்ள செங்குன்று என்று சுட்டி அவ்விடத்தில் தான் கண்ணகியின் உயிர் பிரிந்தது என்கிறார் பிறிதோர் உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார். இது தொடர்பான விவாதத்தினை முன்னெடுக்கின்றார் மயிலையார்.

அவரது மனக் கருத்துப் பின் வருமாறு:

இதனால், அரும்பதவுரையாசிரியர் காலத்தில் கண்ணகியார் உயிர்விட்ட இடம் திருச்செங்கோடு மலை என்ற செவிவழிச் செய்தி இருந்தது என்பது தெரிகின்றது. கொங்குச் சேரரின் கீழ் இருந்த கொங்கிளங்கோசர், செங்குட்டுவன் சேர நாட்டில் பத்தினிக் கோட்டம் அமைத்து விழாச் செய்தபிறகு தாங்களும் கொங்கு நாட்டில் கண்ணகிக்கு விழாச் செய்தார்கள் என்று சிலப்பதிகார உரைபெறு கட்டுரை கூறுகின்றது. கொங்கிளங்கோசர் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்ததும் திருச்செங்கோட்டு மலையில் என்று தோன்றுகிறது.

பழைய அரும்பதவுரையாசிரியருக்குச் சில நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு இருந்த அடியார்க்கு நல்லார் என்னும் சிலப்பதிகார உரையாசிரியர், கண்ணகியார் உயிர்நீத்த இடம் திருச்செங்கோடு மலை என்று அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறியிருப்பதை மறுக்கிறார். சிலப்பதிகாரப் பதிகம் முன்றாவது அடியில் வரும் 'குன்றக் குறவர்' என்பதற்கு உரை எழுதுகிற அவர் கண்ணகியார் உயிர்விட்ட இடம் சேர நாட்டில் உள்ள செங்குன்று என்றும், கொங்குநாட்டுத் திருச்செங்கோடு அன்று என்றுங் கூறுகிறார். அவர் எழுதுவது, "குன்றக் குறவர் - ஏழனுருபுத் தொகை . குன்றம் - கொடுங்கோளுருக்கு அயலதாகிய செங்குன்றென்று மலை. அது திருச்செங்கோடென் பவாலெனின். அவரறியார் என்னை? அத்திருச்செங்கோடு வஞ்சிநகர்க்கு (சேர நாட்டு வஞ்சி நகர்க்கு) வடகீழ்த்திசைக் கண்ணதாய் அறுபதின்காதவாறு உண்டாகலானும் அரசனும் (செங்குட்டுவன்) உரிமையும் மலை காண்குவமென்று வந்து கண்ட அன்றே வஞ்சி புகுதலானும் அது கூடாமையினென்க."

பழைய அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறுவதையும் அடியார்க்கு நல்லார் கூறுவதையும் ஆராய்வதற்கு இப்போது நாம் புகவில்லை. கொங்குநாட்டுத் திருச்செங்கோடு மலையில், கண்ணகியார் உயிர் நீத்தார் என்று பழைய செவிவழிச் செய்தி அரும்பதவுரையாசிரியர் காலத்தில் இருந்தது என்பது மட்டும் உறுதியாகத் தெரிகின்றது. அரும்பதவுரையாசிரியர் திருச்செங்கோட்டில் கண்ணகியார் உயிர் நீத்தார் என்று கூறுவதற்குக் காரணம் இருக்க வேண்டும். இல்லாமல் அவர் கூறியிருக்க மாட்டார்.(2021:15-16)

முன் பதிவில் காட்டிய 'நெடுவேள் குன்றம்' என்பதனையும்

"வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யானகலேன்
என்னோடுத் தோழியீர் எல்லீரும் வம்மெல்லாம்"

எனும் பதிவிலுள்ள 'வென்வேலான் குன்று' என்பதனையும் நோக்க, கண்ணகி உயிர் நீத்த மலை (குன்றம்) முருகன் உறைதரு குன்றாதல் வெளிப்படை. சிலப்பதிகாரப் பதிவுகளில் இடம் பெறும் 'வென் வேலான்', 'நெடுவேள்' எனும் முருகன் தொடர்பான அடையாளப் பதிவுகள் இதற்கு வலுச்சேர்க்கின்றன. சிலம்பு - குன்றக் குரவையில் இடம் பெற்றுள்ள,

"சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்"

என்று குறிஞ்சிநிலக் கடவுளான முருகன் கோயில் கொண்டுள்ள இடங்கள் சுட்டப் பெற்றுள்ளன. இப்பதிவிலுள்ள 'செங்கோடு' என்பதனையும் இணைத்து நோக்க, கண்ணகி உயிர்நீத்த இடம் திருச்செங்கோடு எனும் கருத்து வலுப்பெறுகின்றது. எது எவ்வாறாகினும், மயிலையார் இவ்விடத்து முடிந்த முடிபுக்கு வராமல், அதே வேளை, நாட்டார் வழக்காற்றையும் பதிவுசெய்து கூடுதல் தேடுதலுக்கு வழிவகை செய்துள்ளார் எனலாம்.

முன்றாவதாக, சோழன் செங்கணானிடம் போரில் தோற்றுச் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட கணைக்காலிரும்பொறை மானவுணர்வு மேலீட்டினால் உயிர் நீத்தான் எனும் குறிப்புத் தொடர்பானது. சோழன் செங்கணானைப் புகழ்ந்து பொய்கையார் பாடிய நூல் களவழி நாற்பது.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தற்குப் பொய்கையார் பாடிய பாட்டே களவழி நாற்பது எனும் கருத்தை ஏற்கும் களவழி நாற்பதின் உரையாசிரியர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், இச்செய்தி தொடர்பான புறநானூற்றுப் பாடலின்கீழ்(புறம்.74) இடம்பெற்றுள்ள குறிப்பும், புறநானூற்றுப் பாடல் தொடர்பான தமிழ் நாவலர் சரிதையில் இடம்பெறும் குறிப்பும் கலிங்கத்துப்பரணி, விக்ரம சோழன் உலா ஆகிய சிற்றிலக்கியங்களில் இடம்பெறும் களவழி பாடியமை பற்றிய குறிப்பும், களவழி நாற்பது - பழைய உரைகாரரின் குறிப்பும் முரண்படுவதாகச் சுட்டி, சோழனால் சிறைப்பிடிக்கப் பெற்றுத் துஞ்சியவன் கணைக்காலிரும்பொறை என்றும் பொய்கையாரால் சிறைவீடு செய்து அரசாட்சி வழங்கப்பெற்றவன் சேரமான் கோக்கோதை மார்பன் என்றும் கொள்ள வேண்டுமெனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சேரமான் கோக்கோதை மார்பனைப் பற்றிப் பொய்கையார் பாடியனவாக உள்ள புறநானூற்றுப் பாடல்களையும்(புறம். 48, 49) நற்றிணைப் பாடலையும் (நற்.18) இங்குச் சுட்டியுள்ளார்.

புறநானூற்றுப் பாடலின்கீழ் இடம்பெறும் குறிப்பிலுள்ள 'துஞ்சிய' எனும் சொல்லை ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் 'இறந்த' எனப் பொருள் கொள்ள, (களவழி நாற்பதின் பழைய வுரைகாரரும் 'வஞ்சிக்கோ அட்ட' எனும் தொடருக்கு 'வஞ்சிக்கோவைக் கொன்ற' என்றே பொருள் அளித்திருப்பார்) அச்சொல்லுக்கு இ.வை.அனந்தராமையர் 'உறங்கிய' எனப் பொருள் கொள்ளலாம் என்கிறார். (மு.முனீஸ்வரத்தி, 2020:56-57)

இது தொடர்பான மயிலையார் தம் புரிதலும் விளக்கமும் வருமாறு:

கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் செங்கட் சோழனுக்கும் இரண்டு இடங்களில் போர்கள் நடந்தன. கழுமலம் என்னும் ஊரிலும் பிறகு போர் என்னும் ஊரிலும் நடந்தன. கொங்குநாட்டுக் கழுமலத்தில் செங்கணான் போரை வென்றான். இதைக் 'காவிரிநாடன் கழுமலம் கொண்ட நான்' (செய். 36) 'புனல் நாடன் வஞ்சிக்கோ அட்டகளத்து' (செய். 39) என்பதனால் அறிகிறோம். கழுமலப் போரில் தோற்ற கணைக்காலிரும்பொறை பிறகு சோழ நாட்டில் போர் என்னும் இடத்தில் சென்று செங்கணானுடன் போர் செய்தான். அந்தப் போரில் அவன் சிறைப்பட்டான். சிறையிலிருந்தபோது பொய்கையார் களவழி பாடினார். இச்செய்தியைக் களவழி நாற்பதின் பழைய உரைகாரர் கூறுவதிலிருந்து அறிகிறோம். அவர் கூறுவது: "சோழன் செங்கணானும் சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையும் திருப்போர்(ப்)புரத்துப் பொரு துடைந்துழிச் சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையைப் பற்றிக் கொண்டு சோழன் செங்கணான் சிறை வைத்துழிப் பொய்கையார் களம்பாடி வீடு கொண்ட களவழி நாற்பது முற்றிற்று."

புறம் 74-ஆம் பாட்டின் அடிக்குறிப்பு 'துஞ்சினான்' என்று கூறுகிறது. துஞ்சினான் என்பதற்கு இறந்து போனான், தூங்கினான் என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு, களவழி நாற்பதின் இறுதி வாசகம் 'பொய்கையார் களம்பாடி வீடு கொண்டார்' என்று கூறுகிறது. அதாவது களவழி நாற்பது பாடி, சிறையிலிருந்த கணைக்காலிரும்பொறையை விடுவித்தார் என்று கூறுகிறது.

எனவே, கணைக்காலிரும்பொறை இறக்க வில்லை என்பதும் அவன் விடுதலையடைந்தான் என்பதும் தெரிகின்றன. இதனால், கணைக்கால் இரும்பொறை செங்கணானுக்குக் கீழடங்கி இருந்தான் என்பதும் செங்கணான் கொங்கு நாட்டின் அரசனானான் என்பதும் தெரிகின்றன. சோழன் செங்கணானும் கணைக்கால் இரும்பொறையும் ஏறத்தாழ கி.பி. 200-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இருந்தவராகலாம். (2021:83-84).

சோழன் செங்கணானுக்கும் சேரன் கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் இடையில் போர் நடந்த இடங்களுள் ஒன்று கழுமலம் என்பதாகும். 'காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்டநாள்' (36:2) எனும் களவழி நாற்பது நூலில் இடம்பெறும் தொடரிலுள்ள 'கழுமலம்' எனும் பதிவு தொடர்பாக,

கழுமலம் சேர நாட்டகத்தோர் ஊராதல் வேண்டும். "நற்றேர்க் குட்டுவன் கழுமலம்" என்பதும் காண்க (ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், 1924:28)

எனக் கூடுதல் குறிப்பளித்துள்ளார் உரையாசிரியர் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்.

கழுமலம் - சேர நாட்டிலுள்ள தொருநகர். "நற்றேர்க் குட்டுவன் கழுமலத்தன்ன, அம்மாமேனி", "குடையொடு கழுமலந்தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்" என்ற சான்றோர் வாக்கால் இது துணியலாகும். இதனை அறியாது சோழனாட்டிலுள்ள சீகாழியென்பார் சிலர்; அது சிறிதும் பொருந்தாது. (1931:33)

எனக் கூடுதல் குறிப்பளித்துள்ளார் பதிப்பாசிரியர் இ. வை. அனந்தராமையர்.

களவழி நாற்பதிற்குப் பழைய உரை ஒன்றுண்டு. அவ்வரையிலும், அதனையடுத்துத் தோன்றிய சுப்பராயச்செட்டியார் உரையிலும் 'கழுமலம்' என்பதற்குக் கூடுதல் விளக்கம் எதுவும் அளிக்கப் பெறவில்லை. மாறாக, அஃது ஓர் ஊர் எனும் அடையாளத்துடன்தான் அவ்விரு உரைகளிலும் குறிப்புகள் உள். இவ்விரு உரைகளையடுத்துத் தோற்றம் பெற்ற ந.மு.வே. உரைப்பதிப்பிலும், இ.வை.அ. பதிப்பிலும் சேர நாட்டகத்து ஊராக அடையாளப்படுத்தப் பெற, இந்நிலையில் தான் கழுமலம் தொடர்பான மயிலையாரின் குறிப்பானது முதன்மை பெறுகின்றது. கழுமலம் என்பதனைக் சேரரது ஆளுகைக்குட்பட்ட கொங்கு நாட்டகத்து ஊராகச் சிறப்பித்து அடையாளப்படுத்துகின்றார் மயிலையார்.

இவ்விடத்து, உரையாசிரியர்களுக்குக் கூடுதல் தரவுகள் வழங்கும் ஆராய்ச்சியாளராக மிளர்கின்றார் மயிலையார்.

ஊர்ப் பெயர்ப் பதிவில் பெயர்க் காரணமிடுகை

நாடு, ஊர் உள்ளிட்ட இடப்பெயர் பற்றிய பதிவுகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் நிலையில் மயிலையார் அப்பெயர்களுக்குரிய பெயரிடுகை தொடர்பான ஆராய்ச்சியிலும் இறங்கி விடுகின்றார். இயன்ற வரைக்கும் அப்பெயரிடுகைக்குரிய காரணத்தை உரிய முறையில் கண்டறிந்து விளக்கிச் செல்கின்றார். சான்றாக, மைசூர், கோயம்புத்தூர் எனும் ஊர்ப் பெயர் தொடர்பான பதிவுகளைச் சுட்டலாம்.

எருமையூரையும் அதனை அரசாண்ட எருமையூரையும் சங்கச் செய்யுள்கள் கூறுகின்றன. இது வட கொங்குநாட்டின் வட எல்லையில் இருந்தது. "நாரரி நறவின் எருமையூரன்" (அகம்.36:17) என்றும் "நேராவன்றோள் வடுகர் பெருமகன், பேரிசை எருமை நன்னாடு" என்றும் (அகம்.253:18-19) கூறுவது காண்க. எருமையூரன் குட நாட்டையும் (குடகுநாட்டை) அரசாண்டான் என்பது "நுண்பூண் எருமை குடநாடு" (அகம்.115:5) என்பதனால் தெரிகின்றது (எருமை - எருமையூரன்).

... எருமையூர் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் மைசூர் என்று வழங்கப்பட்டது. எருமை என்பதற்குச் சமஸ்கிருதச் சொல் மகிஷம் என்பது. எருமை ஊர் மகிஷ ஊர் என்றாகிப் பிறகு மைசூர் என்றாயிற்று. (மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, 2021:21)

கோயம்புத்தூர் என்பது கோசர் பெயரால் ஏற்பட்ட ஊர். கோசர் என்பது கோயர் என்றாகி கோயம்புத்தூர் என்று வழங்குகின்றது. கோயன் + புத்தூர் = கோயம்புத்தூர். பிறகு இப்பெயர் கோயம்புத்தூர் என்றாயிற்று. (மேலது, 42)

அதே போல், ஊர்ப்பெயர் தொடர்பான பதிவில் அவ்வூர்ப் பெயரின் பழம் பெயர், சங்க இலக்கியப் பதிவு, கல்வெட்டு, சாசனங்களில் அப்பெயர்ப் பதிவு நிலை, தற்கால வழக்கில் அப்பெயர் அடைந்துள்ள மாற்றம் என்பன உள்ளிட்ட பல விவரங்களை இடம்பெறச்செய்து ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுக்கு அடித்தளமிட்டுள்ளார் மயிலையார்.

மேலும், ஒரே பெயரில் இரண்டு ஊர்ப் பெயர்கள் வெவ்வேறு இடத்தில் திகழ்ந்தால் அவற்றை அடையாளப் படுத்துதலில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தியுள்ளார் மயிலையார். குறிப்பாக, கருவூர், தொண்டி எனும் ஊர் வழக்காறுகள் தொடர்பான மயிலையாரின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பினைச் சுட்டலாம்.

கருவூர்- இது கொங்கு நாட்டில் மதிலரண் குழந்த ஊர்... இதற்கு வஞ்சி என்றும் வேறு பெயர் உண்டு. இப்போது இந்தக் கருவூர் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் (தற்போது கரூர் மாவட்டம்) கரூர் தாலுகாவில் உள்ளது. ஏறத்தாழ கி.பி.150-இல் இருந்த தாலமி (Ptolemy) என்பவர் தம்முடைய நூலில் இதைக் கரொவூர் (Karoura) என்று கூறுகின்றார். இவ்வூர் உள் நாட்டில் இருந்தது என்றும் கேரோ பொத்ரருக்கு (கேரள புத்திரர்க்கு) உரியது என்றும் கூறுகின்றார். உள்நாட்டில் இருந்ததென்று கூறுகிற படியால், கடற்கரைக்கு அருகில் இருந்த சேர நாட்டுக் கருவூர் அன்று என்பதும், கொங்கு நாட்டுக் கருவூரைக் குறிக்கின்றன என்பதும் தெரிகின்றன...

சங்க காலத்தின் இறுதியில் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இரண்டு கருவூர்கள் இருந்தன. ஒன்று மேற்குக் கடற்கரையில் சேரரின் தலைநகரமாக இருந்த கருவூர். இன்னொன்று கொங்கு நாட்டில் இருந்த இந்தக் கருவூர். இவ்விரண்டு கருவூருக்கும் வஞ்சி என்று வேறு பெயரும் உண்டு. இரண்டு கருவூர்களையும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இரண்டு கருவூர்கள் இருந்ததையறியாமல், ஒரே கருவூர் இருந்ததாகக் கருதிக் கொண்டு சேரர் தலைநகரமாகிய கருவூர் வஞ்சி, சேரநாட்டிலிருந்ததா கொங்குநாட்டிலிருந்ததா என்று சென்ற தலைமுறையில் அறிஞர்களுக்குள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடந்தன. இதைப்பற்றிக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் இரு தரத்தாராலும் எழுதப்பட்டன. ஒரே காலத்தில் இரண்டு (கருவூர்) வஞ்சி மாநகர்கள், சேர நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் இருந்தன என்பதை அறியாத படியால் இந்த ஆராய்ச்சி நடந்தது. (மேலது, 9,10)

தொண்டி - சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் இரண்டு தொண்டித் துறைமுகப் பட்டினங்கள் இருந்தன. ஒன்று, கிழக்குக் கடற்கரையில் பாண்டியருக்கு உரியதாக இருந்தது. மற்றொன்று, மேற்குக் கடற்கரையில் பூழி நாட்டில் சேரருக்கும் பொறையருக்கும் உரியதாக இருந்தது... சங்கச் செய்யுள்கள் தொண்டிப் பட்டினத்தைக் கூறுகின்றன... யவனர்கள் தொண்டியைத் திண்டிஸ் (Tindis) என்று கூறினார்கள். (மேலது, 27,28)

தொன்மக் கதை - மன்னர் குறிப்புகளை அணுகுவதில் ...
தொன்மக் கதைகளில் சுட்டப்பெற்றுள்ள மன்னர், நாடு, ஊர் தொடர்பான குறிப்புகளைப் பதிவு செய்கின்றாரே தவிர அவற்றை வரலாற்றுத் தரவுகளாகக் கொள்ளக்கூடாது என்பதில் தெளிவாக உள்ளார் மயிலையார்.

அதிமகான் அரசர்களின் முன்னோன் ஒருவன் தேவலோகத்திலிருந்து கரும்பைக் கொண்டுவந்து கொங்கு நாட்டில் பயிராக்கினான் என்று ஓளவையார் கூறுகிறார். தேவலோகத்திலிருந்து கரும்பு கொண்டுவந்தான் என்பது மிகைப்படக் கூறலாகும். வேறு ஊர் எங்கிருந்தோ அவன் கரும்பைக் கொண்டுவந்து பயிராக்கினான் என்பதே சரியாகும் (மயிலைசீனி.வேங்கடசாமி, 2021:31)

என்றும்,

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் சில மரபுவழிச் செய்திகள் பாண்டிய மன்னர்களுடைய செயல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றில் சில புராணத் தலைவர்களோடு தொடர்புடையனவாக இருப்பதால் உண்மையான வரலாற்றுச் சான்றுகள் என்று கொள்ளமுடியவில்லை.

வடிம்பலம்பநின்ற பாண்டியன்...

இந்திரன் ஆரம்பூண்ட பாண்டியன்...

மழை பிணித்தாண்ட மன்னவன்...

பொற்கைப் பாண்டியன்...

மலையத்துவச பாண்டியன்...

மலையத்துவச பாண்டியனைப் பற்றி வடமொழி பாகவத புராணம் மற்றொரு வரலாற்றைக் கூறுகிறது. இப்புராணக் கதைகள் நம்பத் தகுந்தன அல்ல” (மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, 2014:413-14)

என்றும் அவர் புராணக் குறிப்புகளை நிராகரிக்கும் இடங்கள் மிக முதன்மையானவை; பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண உரையாசிரியர்கள் பின்பற்றத் தவறியவை. இவ்வகைய இடங்களே இவரைத் திராவிட இயக்கச் சார்பினராக அடையாளப்படுத்துகின்றன எனலாம். இவரது இயக்கச் சார்புக்குப் பிறிதோர் எடுத்துக்காட்டு- தமிழ்ச் சமூக அடையாளமான கண்ணகியை இவர் தன்னுடைய ஆய்வரையில் எல்லாவிடத்தும் 'கண்ணகியார்' என்றே ஆர் விசுவாமித்துப் பதிவு செய்திருத்தல். முருகன், திருமால், சிவன் எனும் கடவுட் பெயர்களை இயல்பாகச் சுட்டியுள்ள மயிலையார் கண்ணகிக்கு மட்டும் ஆர் விசுவாமித்துப் பதிவு செய்திருத்தல் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

சங்க நூல்கள் சுட்டாத வரலாற்றை மயிலையார் மீட்டெடுத்தல்

சேர மன்னரது ஆளுகைக்குட்பட்ட பழங் கொங்கு நாட்டில் விலையுயர்ந்த மணிகள், நீலக்கற்கள் (Beryl) கிடைத்துள்ளன. இது தொடர்பான பதிவுகள் பதிற்றுப்பத்து உள்ளிட்ட சங்கநூல்களுள் பரவலாகப் பதிவாகியுள்ளன. குறிப்பாக, படியூர், புன்னாடு ஆகிய ஊர்களில் இக்கற்கள் கிடைத்துள்ளன. எனினும், படியூர் தொடர்பான பதிவுகள், படியூரில் நீலக்கற்கள் உள்ளமை தொடர்பான பதிவுகள் சங்க நூல்களில் காணப்படவில்லை எனச் சுட்டும் மயிலையார், இது தொடர்பான குறிப்புகளை அயலகப் பயணிகள் எழுதி வைத்துள்ள தரவுகளிலிருந்து மீட்டெடுத்து வரலாறாகப் பதிவிடுகின்றார் அவர்.

பொதுவாகக் கொங்கு நாட்டில் திருமணிகள் கிடைத்ததைப் புலவர் கூறினாலும் சிறப்பாகப் படியூரில் கிடைத்ததை அவர்கள் கூறவில்லை. ஆனால், அக்காலத்து யவனர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்புகளிலிருந்து படியூரில் திருமணிகள் கிடைத்ததையும் அதை யவன வாணிகர் கப்பல்களில் வந்து வாங்கிக்கொண்டு போனதையும் அறிகிறோம். பிளைனி (Pliny) என்னும் யவனர் இச்செய்தியை எழுதியுள்ளார். இவர் படியூரை படொரஸ் (Paedoros) என்று கூறுகின்றார். படொரஸ் என்பது படியூரென்பதன் திரிபு. இச்சொல்லின் இறுதியில் அஸ் என்னும் விசுவாமித்துச் சேர்த்திருக்கிறார். (படியூரைப் பற்றி Indian Antiquary Vol:V, p.237 இல் காண்க). இந்தப் படியூர் மணிச் சுரங்கத்தைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை, மிகப் பிற்காலத்தில் கி.பி. 1798-இல் இவ்வூர்வாசிகள் மறைவாக மணிக்கற்களை எடுத்தனர் என்று கூறப்படுகின்றது.

இதை எப்படியோ அறிந்த ஒரு ஐரோப்பியன் கி.பி. 1819-20-இல் இந்தச் சுரங்கத்தை வாடகைக்கு எடுத்துத் தோண்டியதில் அந்த ஓரே ஆண்டில் 2196 மணிகள் (Beryls) கிடைத்தனவாம். அவை 1201 பவுன் மதிப்புள்ளவையாம். பிறகு இந்தச் சுரங்கத்தில் நீர் சுரந்து அகழ முடியாமற் போய்விட்டது. (Rice, Ep.Car, IV, p.4). (மேலது, 17).

மேலும், புன்னாடு தொடர்பாகப் பதிவு செய்து, புன்னாட்டில் புழங்கிய நீலக்கல் தொடர்பான வாணிகப் போக்குவரத்துத் தொடர்பாக தாலமி எழுதியுள்ள நூற் குறிப்பிலிருந்து மீட்டெடுத்துப் பதிவிடுகின்றார் மயிலையார்.

புன்னாட்டில் அந்தக் காலத்திலேயே ஒரு வகையான நீலக்கல் கிடைத்தது. அந்தக் கற்கள் புன்னாட்டுச் சுரங்கத்திலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. நவ ரத்தினங்களில் ஒன்றான இந்தக் கல் அந்தக் காலத்தில் உலகத்திலேயே புன்னாட்டில் மட்டுந்தான் கிடைத்தது. அக்காலத்தில் பேர் பெற்றிருந்த உரோமாபுரி சாம்ராச்சியத்து மக்கள் இந்தக் கற்களை அதிகமாக விரும்பினார்கள். ஆகவே, தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த யவன வாணிகர் இந்த நீலக் கற்களையும் பாண்டி நாட்டு முத்துக்களையும் சேரநாட்டு மிளகையும் வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். புன்னாட்டு நீலக்கற்களைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. ஆனால், மேல்நாட்டவரான தாலமி (Ptolemy) என்னும் யவனர் எழுதியுள்ள பூகோள நூலில் இதைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். ஸிடொஸ்தொமஸ் (Pseudostomse) என்னும் இடத்துக்கும் பரிஸ் (Beris) என்னும் இடத்துக்கும் இடையே நீலக்கல் (Beryl) கிடைக்கிற பொவுன்னட என்னும் ஊர் இருக்கிறது என்று அவர் எழுதியுள்ளார். பொவுன்னட என்பது புன்னாடு என்பதன் கிரேக்க மொழித் திரிபு என்று அறிஞர்கள் கண்டுள்ளனர். (Mysore and Coorg from Inscriptionis, Z. Rice, Indian Culture, III. pp.10, 146, Roman Trade with Deccan, Dr.B.A. Saletore in Proceedings of the Deccan History Conference First Hyderabad Session, 1945 pp.303-317) நீலக்கல் வாணிகத்தினால் புன்னாட்டாருக்குப் பெரும் வருவாய் கிடைத்தது (மேலது, 19)

கொங்கு நாட்டுப் பகுதியில் நிகழ்ந்த இந்த வணிகப் பதிவைச் சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்வோடு தொடர்புறுத்தி இரா.முருகவேள் எனும் படைப்பாளியால் எழுதப்பெற்ற நவீன நாவல் 'மிளிர்கல்' (2014) என்பதாகும். இந்நாவல் களப்பயணம், கள ஆய்வு அடிப்படையைக் கொண்டதாகும். இந்நாவலில் வரும் கதைமாந்தருள் ஒருவர் (ஸ்ரீகுமார்) கண்ணகி, சேரநாடு, கொங்குநாடு, காங்கேயம், அயலகவாணிகம், இரத்தினக்கல் தோண்டுதல், பட்டை தீட்டுதல் உள்ளிட்ட பல விவரங்களை முதன்மை மாந்தர்க்கு (முல்லை, நவீன்) அறிமுகம் செய்து பயண வழிகாட்டியாகத் திகழ்கின்றார். அவரின் உரையாடலில் இக்கள ஆய்வுக்குரிய தரவு வழங்குநர்களாகப் பல அறிஞர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றார். அவர்களுள், ராகுல் சாங்கிருத்தியாயன், கே.கைலாசபதி, கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, டி.டி.கோசாம்பி, பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார் ஆகியோருடன் மயிலை சீனி.வேங்கடசாமியும் இடம்பெற்றுள்ளார் என்பது இவ்விடத்துக் குறிப்பிடத்தக்க பதிவாகும்.

ஆக, வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்படாத இடங்கள், தடங்களின் மீதும் மயிலையாரின் நோக்குச் சென்றுள்ளது என்பதனையும் அதனால் அவர் நிலவியல்சார் வரலாற்றறிஞராகப் புனைவிலக்கியத்தில் அடையாளப்படுத்தப் பெற்றுள்ளார் என்பதனையும் அறியலாம்.

நிறைவாக, நாட்டு வரலாற்றாக்கத்தில் மயிலையார் பின்பற்றி, அடுத்த தலைமுறைக்கு வழங்கிய ஆய்வு நெறிமுறைகளாகப் பின் வருவனவற்றைச் சுட்டிக் காட்டிட இயலும்.

- ✓ வரைபடம் வரைந்து கருத்துணர்த்தல்
- ✓ அயல் நாட்டார் தம் பயணக் குறிப்பினையும் கவனத்திற் கொள்ளல்
- ✓ ஊர்ப் பெயர் இடுகை தொடர்பான காரணத்தைச் சுட்டுதல்
- ✓ ஆய்வு மறுப்பில் மென்மை மொழியாளுகை
- ✓ புனைவு தவிர்த்த குறிப்புகளைச் சான்றாக்குதல்

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

- ✓ ஐயப்பாடானவற்றை முடிந்த முடிபாகக் கூறாமை
- ✓ தொன்மை வழக்குடன் சம கால வழக்கினையும் அடையாளப் படுத்துதல்
- ✓ கல்வெட்டறிஞர்க்குத் தேவை சங்க இலக்கியப் பயிற்சி எனல்
- ✓ இன்ன பிற...

துணைநூற்பட்டியல்

- அரசு வீ.(பதி.), (2014), மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக் களஞ்சியம் தொகுதி - 2, இளங்கணி பதிப்பகம், சென்னை.
- அனந்தராமையர் இ.வை.(பதி.), (1931), களவழி நாற்பது மூலமும் பழையவுரையும், நோபிஸ் அச்சுக்கூடம், சென்னை.
- கோவிந்தராஜ முதலியார் கா.ர.(பதி.), (1913), களவழி நாற்பது மூலமும் உரையும், மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலை, சென்னை.
- முனீஸ்மூர்த்தி மு., (2020), களவழி நாற்பது: பதிப்பு, உரை - மூலபாட ஆய்வு, (குறுந்திட்ட ஆய்வு), பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி.
- ராசுகுமார் மே.து. & சரவணன் ப. (பதி.ஆ.), (2001), மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொகுதி - 1, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.
- ராஜன் கா., (2024) (ம.ப.), தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- வேங்கடசாமி நாட்டார் ந.மு.(உரை.), (1924), பதினெண் கீழ்க்கணக்கு - களவழி நாற்பது, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
- வேங்கடசாமி மயிலை சீனி., (2021) (இ.ப.), கொங்கு நாட்டு வரலாறு, நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.